

Kázání pro Opatovice a Číhošť 6.9.2020

Vstupní slovo: Ga 2,16

1. píseň: 606

1. čtení: Mk 7,14-23

2. píseň: 244,1-4

2. čtení: Sk 15,1-3 a 15,22-29

3. píseň: 482

4. píseň: 367

Poslání: Ř 12,10 + 13,10

Požehnání: 1Te 5,23

5. píseň: 685

Milí bratři a milé sestry,

Skutky apoštolské nás při kázáních provází již několik měsíců.

Historicky vzato sice možná nejsou úplně přesné, ale přesto v nich nacházíme mnoho zajímavého o počátcích církve.

V evangeliích můžeme sledovat, jak Bůh v Kristu přistoupil k člověku a jak se na to lidé tvářili, ale zde jsme svědky dění už na té lidské straně – vzniká pozemská církev. Tím nám mohou být Skutky apoštolské velmi blízké, protože tak jako my i v nich se křesťané snaží řešit otázky víry a života, jak nejlépe dovedou. I s rizikem, že to vyřeší špatně.

Na přetřes přijdou témata věčně aktuální i dnes zcela nesrozumitelná.

Pro nás je ale užitečné nejen to, co konkrétně řeší, ale taky jak to řeší.

Jak se s těmi otázkami a problémy vyrovnávají. A můžeme se tím nechat inspirovat při našich vlastních otázkách a problémech.

Například dnešní text – Řeší pro nás podružná témata, jako je krvavé maso a obřízka. Ale v podstatě tu jde o vztah křesťana k SZ. A to nelze brát na lehkou váhu ani dnes.

Já jsem zrovna minulý víkend debatoval s jedním kolegou o tom, že by si člověk skoro přál, aby některé věci z Bible zmizely. Třeba valná část knihy Jozue. Všechny ty texty o tom, že je třeba zamordovat jinovce apod. Anebo - k čemu nám dnes jsou pravidla pro otroctví, když otrokářství už bylo dávno zrušeno?

Odehrálo se už mnoho pokusů Bibli proškrtat. Nevedlo to k ničemu

dobrému. Nikdy. My si nemůžeme z Bible vybírat jen to, co se nám hodí. Ale díky Bohu se můžeme i na ty problematické texty dívat Ježíšovým očima. - Pán Ježíš nás učí ne dodržovat slepě jednotlivé příkazy, ale hledat jejich jádro a smysl.

Podle toho se třeba já snažím neignorovat ani texty, s kt. vnitřně nesouhlasím a kt. nerozumím, ale pokouším se v nich najít alespoň něco málo pozitivního i pro nás dnes. A někdy je to fakt těžké.

Pro první křesťany tohle byla ještě těžší otázka než pro nás. Většina z nich byli židé. SZ předpisy nasávali téměř s mateřským mlékem. Považovali za podstatné i to, co je pro nás dnes třeba směšné.

Ovšem abychom byli poctiví - SZ je díky Bohu velice košatý, obsahuje mnoho témat a proto ho lze vykládat velice různě. Takže už židé měli své způsoby, jak se s těmi brutalitkami a podivnostmi v Bibli nějak rozumě vyrovnat.

Ale přeci jen - mladá církev byla postavena před těžkou otázkou: Co z toho všeho vlastně musíme dodržovat?

A hlavně: Co všechno by měli dodržovat ti, kdo nevyrostli s Biblí v ruce?

Například: pro židy je důležitá obřízka. Jenomže dát se obřezat je pro dospělého chlapa dost nepříjemná záležitost. Kromě toho – okolní národy si pod vlivem řecké kultury libovaly v kráse lidského těla. Jakékoliv mrzačení a jizvení považovaly za ohavnost. Pro křesťany z tohoto prostředí byla tedy obřízka jen těžko přijatelná.

Další věcí byla modloslužba. Tehdy byl skoro každý aspekt života provázen náboženstvím. I při porážce zvířat se odehrávaly pohanské rituály. Jíst takové maso v podstatě znamenalo podílet se na modloslužbě. Jiné maso se však skoro nedalo sehnat. Tak co měli křesťané dělat?

Takové otázky vedly až k hádkám. Ano, už v první církvi se hádali! Jak se s tím vyrovnat? Jak zachovat jednotu církve, aby ti, kt. pocházeli ze židovství, nebyli uraženi? A zároveň, aby se nově příšlým nedávaly

podmínky, kt. nejdou unést?

Nota bene, když poslední dobou se pohané ke Kristu přidávali nadšeněji než židé.

My za tímhle sporem o prapodivná nařízení SZ můžeme vidět také spor mezi rodilými a nově příšlými členy církve. To je pořád aktuální. Totiž, když do církve houfně přicházejí noví lidé, tak my původní bychom mohli dostat strach, aby z církve jaksi nevytlačili to, co na ní máme rádi. Třeba staré písně konvertitům mohou připadat už zastaralé a směšné, asi jako nám příkazy o tom, co dělat, když nám v sobotu vůl spadne do studny.

Aby ukončili hádky, svolali apoštolé historicky první koncil neboli synod. Takový sněm, kde se společně snažili tyto otázky vyřešit ke spokojenosti všech.

Jistě to byla velice náročná debata. V pozdějších dobách se křesťané dokázali zhádat i kvůli jedinému slůvku ve vyznání víry.

Tehdy to nejspíš bylo podobné.

Některá témata je však prostě potřeba důkladně probrat a vysvětlit si. Pokusit se pochopit, proč je pro druhou stranu zrovna tahle maličkost tak důležitá nebo obtížná.

Já se otevřeně moc nemíchám do současné politiky. Ale tady bych chtěl vzpomenout, jak se říkalo, že naše sněmovna je „žvanírna“. - To je právě nesmysl. Sněmovnu máme právě proto, aby se o věcech debatovalo. Aby byly vyslechnuty všechny hlasy, než se přijme rozhodnutí, zákon. A někdy to může pěkně trvat. Jako tehdy.

Jistě by apoštol Petr, Jakub nebo Pavel mohli přijmout rozhodnutí sami a žádná řeč se nevede. Nejspíš by se nám pak ale církev rozpadla už někdy kolem roku 50 po Kr. A to i kdyby přijali úplně stejné rozhodnutí, jen bez diskuse. To je právě to!

Oni se však pokusili dohodnout, přijali kompromis, z kt. asi nikdo nebyl kdovíjak nadšený, ale shodli se na něm všichni.

A náš příběh má tak další prvenství – nejen první synod, ale taky první

epištolu. Dopis apoštolů věřícím.

„Toto jsou věci, na kt. jsme se shodli: Vyhýbejte se smilstvu, modloslužbě a krvi.“

Něčemu z toho bychom rozuměli, něčemu ne. Jak jsem už řekl, hlavní problém byl, že tyto věci patřily k běžnému životu v pohanských městech. Dodržet i jen tohle málo člověku dost zkomplikovalo život.

Už Ježíš říkal, že nezáleží ani tolik na tom, co si do úst strkáme, jako to, co z nich vypouštíme.

Nicméně oni tehdy udělali kompromis a doporučili pohanům to nejíst, aby zbytečně neprovokovali své židovské spolubratry.

Jinými slovy - nejsou to věci, kt. by nějak zásadně ovlivňovali spasení. Spasení, zachránění, Bohem přijati jsme z Boží milosti a díky Kristově oběti. Hotovo. Ale šlo o to, aby se křesťan ze židů a křesťan z pohanů nehádali a aby dokázali sedět u stejného stolu a jíst totéž jídlo. Nic víc, nic míň.

A prtže dnes už to nikomu nevadí, a tak si klidně můžeme dát třeba krvavou tlačenkou. Není to podstatné.

První apoštolský sněm tak definitivně a navždy otevírá církev pohanům a zároveň nám ukazuje, jak v církvi zvládat spory - Učí diskusi, toleranci a ohleduplnosti.

Právě díky tomu i křesťané z pohanů nakonec dokázali přijmout SZ za svůj. Pravda, nikdy jsme nezačali dodržovat všechny předpisy, ale až dodnes díky tomu bereme SZ vážně. I ty texty, kt. jsou nám divné. Nemusíme se jimi slepě řídit, ale patří k Božímu slovu a třeba jednou pochopíme, jaký mají smysl.

A můžeme doufat, že podobně se i nám podaří druhým vysvětlit, co pro nás znamenají staré písně nebo Bible kralická, aniž bychom je odradili.

Pane Bože, někdy je pro nás těžké poznat, co je důležité. Čeho se nelze vzdát. Ty však učíš lásce a ohleduplnosti. Prosíme nauč nás přijímat druhé. A druhé přijímat nás. Ať tvá církev zůstává otevřená novým lidem a přitom se v ní my pořád cítíme doma. Amen.